

félig s oly módon érevelt volna el, mely a fennmaradó építkezési teleknek rendetlen alakot adandott. — Ezeket talán nem volt felesleges megemlíteni a végre, hogy tudva legyen voltaképen azon ok, mely miatt a város szépítését célzó eme szándék meghiúsult, s hogy kiket ez ügy érdekel, fölvilágosítsa legyenek s teendőiket a szerint intézzék, hogy ha czélt érni akarnak s azt még elérni lehetséges lenne, az eszköznek megajánlásában is komoly akaratot tanúsítsanak.

V. J.

Egy pár szó az evang. gyülekezet újjáépítéséről.

A „Győri Közlöny“ 58-dik számában már jelentés tételt, hogy az evang. gyülekezet az újjáépítést 12 vagy 13 öllel és pedig a fennálló kertfal irányában megtoldani akarja.

Hir szerint a szépitészeti bizottmányának küldöttsége ezen vonalban meg nem egyezett, mert már is a fennálló épület az újjáépítési fő-utczának egyenes irányát némileg akadályoztatja, de az új épület ezen akadályozó vonalt folytatván, magát az egyenes és szép főutczai irányába annál szépségteljesebben betolná.

Ezen vélemény a gazdasági bizottmányának plénuma és az evang. gyülekezet közgyűlése nem hagyta helyben, hanem a régi tervnél megmaradni nyilatkozott. — Így kevés reményünk maradna a városbani bejárásnak látogatására és szabályozására, ha csak némely izléssel bíró urak ezen első, inkább erőszakos mint alapos ellenmondások által egy rövid időre elhalgatva ugyan, az ügyet újra fel nem karolják, indítványozván, hogy a város a szépítésre kiszajátítandó térséget egy más földteleknek átengedésével pótolja ki.

Ezen indítvány a mostani pénzügyében annál nagyobb fontossággal bír, miután az evang. gyülekezet kertrészének pénzrel való kiszajátítása

nagyobb költségekkel összekötve lévén, gazdálkodási tekintetből csak félrendszabályoknak alkalmazását eredményezné.

Távol lévén attól új szabályozási javaslat a közvéleményt még nagyobb szétosztalni mint az már most is szétágozik, czélunk jelenleg csak azon elveket elősorolni, melyeket minden utca-szabályozásban tekintetbe venni óhajtánánk. Parányi nézetünk szerint csak azon város dícsékedhetik szabályszerűséggel, a mely mind az utca irányában, mind eszéiben az egyenes vonalhoz minél többet közeledik és a közlekedési kényelemnek és bátorságnak minél inkább eleget tesz.

Ebből következik: hogy éles kanyarodások és csucos szögletek egyáltalában elkerülendők, és idővel csak tompaszögű vonal összeállításokkal javítandók.

Ezen tompa sarkok mind az utcában, mind a belső ház- és helyiségek elrendezésében annál kevésbé fognak szépségteljesnek tűnni, minél jobban közelednek a 180 foknyi szöglethez, azaz: az egyenes vonalhoz.

Egyenszögű sarkok csak ott alkalmazhatók, ahol alsóbbrendű utcák a főutczákat kereszttel hasítják, különösen pedig ott, a hol az utcák szélesek és legalább némileg egyenközűek vagy idővel egyenközűekké szabályozhatók. Hidaknál és nevezetesebb utca-csomóknál a közlekedési biztosság és kényelem követeli, hogy az utcák torkolatjai előzők sarkok által ne legyenek ellakarva, sőt, ha lehet, sugárként összehajló vonalokként egy térbe nyiljanak.

Ha kedves olvasóink az elősorolt eszméket figyelembe vették, és az evang. gyülekezet új épületét egész szélességében és magasságában magoknak készen képzelik, felkérjük őket, sziveskedjenek velünk a sétateren át az Újváros felé menni. A Rábahidon megállva fel fog tűnni, hogy kivált a második hidnak fekvése ferde, és hogy egyenes irányzatását mind a Rábaágnak

folyamága, mind a sétatéri közepűt iránya követelék.

Ha pedig egykor a hidnak tiszteletes kora újabbítását igénylendő, és iránya mind gazdasági, mind szépitészeti, mind vízműtani tekintetből egyenesen irányoztatik, akkor elkerülhetlen, hogy az ev. gyülekezet kertjéből legalább 90 □ öl tér kiszajátítsassék. — Ezen idő, ha szakértőknek hinni lehet, nem igen távol van.

Utunkat a hidvégig folytatván, a Hergeszeli ház előtti az ev. gyülekezet kertfala által okozott szorosba jövünk, hol a 6 öl szélességű utcában, a hosszú-hidról, a főutczából, a szigeti hidról és a városból gyűlő kocsik könnyen fönakadást és a rövid kilátás miatt talán veszélyt szenvedhetnek.

(Vége a jövő számban.)

Kereskedelem és gazdaság.

Győr, aug. 7-én. — Környékünkben mind az aratás, mind a takarulás már befejeztnek tekinthető. A buzatermést mennyiség és minőség tekintetéből kielégítőnek; a rozsol, a fagyos tavaszi napok következtében, gyengének; az árpa és zab termést pedig jónak mondhatjuk. — Mi gabnapiacunkon a helyi forgalmat illeti, az részt a bécsi gabona-börze, részint a külföldi vetők hiánya miatt lanyhább volt. Zab néhány krajczárral jobb, kukorica erősen keresett, s a rendes áron felül is vétetett.

Bánáti buza 82—83 fontos 5 frt 10—50 kr, bácskai 78—81 font. 4 frt 30—80 kr, vidékbeli 83—86 font. 4 frt 80—5 frt 30 kr, új rozs 76—78 font. 3 frt 80 kr—4 frt, árpa 67—68 fontos 2 frt 10—20 kr, zab 45—48 font. 1 frt 48—54 kr, bánáti kukorica 82—83 font. 2 frt 70—75 kr, bácskai 81—82 font. 2 frt 60—65 kr.

T Á R C Z A.

A MENEKÜLTEK.

— Győry Elekétől. —

Ti, kik számáztelve hazátok földéről,
Lelépve az anya-szerető kebléről,
Bujdosók lettetek;
A kik hazátokért annyit szenvedtek,
Benneteket, kikben oly erős a lélek,
Minok nevezetek?

Midőn a szabadság sebzett oroszánja
Lerogyva — ráhába lett a magyar hazája
S folyt a hőök vére:
„Fussatok! fussatok,“ szólt egy hang az égből,
Hogy ki ne hervadjon zuzott sziveinkből
Jobb jövő reménye.

És ti elmentek a széles világba,
Szivetekbe a honszeretet lángja
Nem szűnt meg lobogni;
Megmaradt a jelszó: tenni a hazáért,
Gyengíteni a csapást, a mit a sors ráért,
S új munkához fogni.

Nagyszerű s küzdelmes volt ez új munkátok,
Bámulva tekintett minden nép reátok
S figyelt ajkatokra;
Elvonátok, a mit szemek elé tolt
Egy ördögi kés, a sürtő setői fátolyt,
S láttek valahára.

Aztán elmondátok hazátok elesét,
Nem úgy, a mint nekik elnyomóink festék;
S hallhatta a világ
A magyar nevének megszentelt igéjét,
Hogy az ismeretlen magyart megismerjék,
S szorolni tanulják!

Ti, kik a szenvedés bús éjszakájába
Napsugárt küldétek, nevet számotokra
Tám mégis találók,
Elszakadt, számműzött, hontalan testvérek,
Ti a szabadságnak s a magyar nevének
A postoli vagytok.

Voltatok az alkony bucsu mosolygása,

Most az éj után a hajnal hasadása,

Jövő nap intése

Midőn a nap feljön, — úgy várjuk e percet —

— Vágyatok egére — midőn visszatértek...

Hazátok keblére.

Az első szerelem és az első költemény.

(Beszély egy barátom naplójából)

Csankási Józseftől.

Az ifju kor gyönyörű kor,
Bár ne volna mulandó.

Kisfaludy Sándor.

Mindenkinek van a multban egy kedves emléke, melynél órákig elmulat egyedül, csendesen. Mint a rózsalevél az ágon, mint a holdsugár a rezgő falomban, úgy csügg a lélek az emléken, elválaszthatlanul, lefejtetlenül. Örökké élő kedves kép ez, mely még álmainkban sem hagy el, ott is reánk mosolyog szelid boldogító arczával, s nefelejsi szemével, — hervadhatatlan virág, mely a multban gyökeredzik, s a jelenben él!

A sorsüldözött, ha beteg szívet a nyomor képei üldözik, ez édes emlékekhez tér meg, s ez megvigasztalja; a világ, ha lehervasztá életének minden virágait, visszaálmódva ez édes emléket felmelegül fásult szíve s vére hevesebben kering; a kétségbeesett, ki fekete vérű képzelgésai között nem lát egyebet, mint kétszerezve az élet szenvedéseit, ez édes emléknél időzve gondolatainak egészségesebb fordulót ad. Szelid angyal ez, mely biztatólag, boldogítólag mosolyog felénk,

*) Addig míg Virágalmi tisztelt barátunk felüld, kénytelenek vagyunk a „Cserepár naplóját“ megszakítani.

társaságában megijul a lélek s azt gondolja, hogy minden úgy van, mint volt régen régen, egykor a boldogságban páratlan ifju korban!

Engedjétek meg, hogy telkemnek e kedves emlékére én is visszatekinthessek.

* * *

18 éves voltam. Bevégezvén iskoláimat, lárt karokkal siettem ölelni szülcimet, testvérimet, barátim- és ismerőseimet. A madár nem boldogabb, midőn az első zöld lombot megpillantja, mint én voltam akkor, midőn szülőföldemnek házsorai régi ismerősekként mosolygáltak elém.

Az öröm és boldogság árjában usztam, kész lettem volna az egész világot szivemre karolni... Ott voltam a szülői ház küszöbénél, oh mint dobogott ekkor szivem, ha csak rá gondolkodom is, keblem hurja örömhangozban rezeg fel, s lelkem virágos országot jár be.

Ősz atyámnak könyv rezgett szemében, édes anyám pedig átölelt reszkető két karával, s én úgy simultam forró anyai keblére, mint a haramt a már hervadó virág levelére. Testvéreim kérdéseit nem bírtam felelettel győzni. Ki volt boldogabb akkor, mint én? Jó szülők, kedves testvérek, s szerető rokonok körében. Otthonlétem első napjai látogatások közt folytak le, s ilyenkor — felejtve minden bánatot — a boldog visszaemlékezések borultak szivemre.

D**nél megérkezésem napjára egy kis mulatságot rendeztek. A sok ismerősök, barátok egy nagy vendégkoszoruba fűződtek össze, így ezek karjaiból kibontakozni, majdnem a lehetlenséggel volt határos.

Az egész társaságban roppant élénkség uralkodott. Vidor ifjuság, szép, szebb és legszebb hölgyek, kedv, zaj, játék, táncz oly bőséggel állott előttem, hogy a bánatom itt valódi sirját véltem megpillantani.